

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Co/2/2016
Identifikačné číslo spisu:	4140529812
Dátum vydania rozhodnutia:	23.02.2017
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:4140529812.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Mgr. Dušana Čima a členov senátu JUDr. Ľubora Šeba a Mgr. Miroslava Šeptáka vo veci vymáhania justičnej pohľadávky oprávneného Krajského súdu v Bratislave, so sídlom v Bratislave, Záhradnícka č. 10 proti povinnej E. Y., nar. D., bývajúcej v H., o vymoženie 16,59 €, o odvolaní povinnej proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo 4. decembra 2015 sp. zn. E 2140043407 (v znení uznesenia rovnakého súdu z 29. februára 2016 E 2140043407), takto

rozhodol:

Odvolanie o d m i e t a .

Oprávnenému nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) napádaným uznesením I. nariadil na základe rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 7C/62/2004 zo 16. novembra 2004, právoplatného 3. januára 2005 a vykonateľného 7. januára 2005 výkon rozhodnutia zrážkou z dôchodku povinnej, vyplácaného jej Sociálnou poisťovňou so sídlom v Bratislave, na uspokojenie prednostnej pohľadávky oprávneného vo výške 16,59 €; II. platiteľovi mzdy (správne „dôchodku“) povinnej uložil, aby po doručení uznesenia vykonal určené zrážky a zrazené sumy nevyplácal povinnej a III. platiteľovi mzdy (opäť správne „dôchodku“) povinnej uložil, aby po doručení upovedomenia o právoplatnosti uznesenia zrazenú sumu poukázal na účet uvedený vo výroku uznesenia. Takéto rozhodnutie (v ktorého úvodnej časti krajský súd uviedol, že rozhoduje o odvolaní povinnej proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka) odôvodnil právne ust. § 13 ods. 2 zákona SNR č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej len „poplatkový zákon“) a § 202 ods. 2 a § 374 ods. 4 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení), vecne potom nad rámec opisu priebehu konania (v ktorom už skôr identickým spôsobom rozhodla vyššia súdna úradníčka) predovšetkým nestotožnením sa s názorom povinnej o preklúzii (zániku) práva vymáhať pohľadávku na súdnom poplatku, keďže rozhodujúcou tu bola vykonateľnosť exekučného titulu (nie deň jeho vydania) a pre nadobudnutie vykonateľnosti rozsudku ukladajúceho poplatkovú povinnosť až 7. januára 2005 bolo nariadenie výkonu rozhodnutia v roku 2015 včasným. Pre úplnosť sa

tu inak žiada uviesť, že uznesením z 29. februára 2016 došlo k oprave zrejmých nesprávností predstavovaných nesprávnou spisovou značkou napádaného uznesenia a variabilného symbolu účtu v záhlaví, III. vete výroku a v odôvodnení napádaného uznesenia.

2. Proti tomuto uzneseniu podala povinná odvolanie so zjavným návrhom na jeho zrušenie, zotrvávajúc pritom na námietke preklúziou práva na vymáhanie súdneho poplatku.

3. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z. z., ďalej len „C. s. p.“). Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“), prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1. júli 2016, postupoval na základe úpravy z prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p. (podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže však odvolanie tu bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase jeho podania, teda podľa príslušných ustanovení O. s. p. Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov C. s. p. o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní účastníkov dovolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (Čl. 2 ods. 1 a 2 C. s. p.), ako aj ďalšieho základného princípu o potrebe ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Čl. 3 ods. 1 C. s. p.).

4. Najvyšší súd ako súd, ktorého funkčná príslušnosť na prejednanie odvolania v tejto veci a rozhodnutie o ňom ostala zachovaná i po nadobudnutí účinnosti nových kódexov civilného procesného práva a to navzdory nedostatku novej výslovnej úpravy funkčnej príslušnosti aj pre tento prípad (v tejto súv. por. tiež § 10 ods. 2 a § 11 ods. 1 vetu druhú O. s. p. v spojení s § 470 ods. 2 C. s. p.) prejednal vec bez pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p. a contrario) a hoci odvolanie tu podala naň oprávnená osoba, dospieť bolo nutné k záveru, že toto povinná nasmerovala proti rozhodnutiu, proti ktorému tento opravný prostriedok prípustný nie je.

5. Podľa § 202 ods. 2 O. s. p. (citovaného už v napádanom uznesení krajského súdu) odvolanie nie je prípustné ani proti uzneseniu v exekučnom konaní podľa osobitného zákona (ktorým sa na základe poznámky č. 31 v O. s. p. rozumie zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ v znení neskorších zmien a doplnení), ak tento osobitný zákon neustanovuje inak, a ani proti uzneseniu v konaní o vymáhanie súdnych pohľadávok podľa osobitného zákona (ktorým druhým osobitným zákonom je potom na základe poznámky č. 32 v O. s. p. zákon č. 65/2001 Z. z. o správe a vymáhaní justičných pohľadávok v znení zákona č. 608/2004 Z. z. a to konkrétne § 2 písm. a/ takéhoto zákona).

6. Uznesenie napádané odvolaním povinnej je mimo akúkoľvek pochybnosť uznesením vydaným v konaní o vymáhanie súdnych pohľadávok podľa zákona č. 65/2001 Z. z. v znení zákona č. 608/2004 Z. z. a ako také uznesením, u ktorého prípustnosť odvolania zákon výslovne vylúčil (na čo inak povinná bola upozornená ako v odôvodnení ňou napádaného uznesenia, tak i v rámci poučenia o odvolaní, tvoriacom súčasť rovnakého rozhodnutia).

7. Ak napriek uvedenému povinná odvolanie podala, najvyššiemu súdu ako súdu odvolaciemu neostávalo iné, než odvolanie podľa § 386 písm. c/ C. s. p. odmietnuť (keď inak rovnaký výsledok odvolacieho konania predpokladala i úprava platná a účinná v čase začatia odvolacieho konania, kedy bola súčasťou ustanovenia § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.).

8. O trovách odvolacieho konania potom odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 256 ods. 1 C. s. p. a contrario i za použitia analógie, keď výsledok odvolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zaviniла neprípustným odvolaním povinná a jej protistrane (oprávnenému totožnému so súdom prvej a v tomto konkrétnom prípade i jedinej inštancie) v takomto konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli (v ktorých prípadoch tak nie je dôvod uplatniť pravidlo C. s. p. o dvojfázovosti rozhodovania o otázke trov

konania).

9. K prijatiu tohto uznesenia došlo pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť dovolaním.